

Pas op de middelbare school kwam ik erachter dat andere kinderen een probleem met mij hadden. Ik ging naar een reusachtige scholengemeenschap met bijna tweeduizend leerlingen. Mijn klasgenoten hadden niet vanaf hun vijfde samen met mij in de poppenhoek gespeeld. Ze hadden niet gezien hoe ik over het voetbalveld huppelde en ze wisten niks over mijn liefde voor zeemeerminnen.

Ze zagen me voor het eerst. En meteen zagen ze dat ik anders was. Op mijn twaalfde was ik net zo fijngebouwd als nu. Ik bewoog elegant en niet zoals jongens. Dat ging automatisch. Ik zat altijd met mijn benen over elkaar; als ik onderuitgezakt met mijn benen wijd ging zitten, dan zeiden mijn vriendinnen: alsjeblieft Eev, doe normaal. Dat past helemaal niet bij jou.

Daar, op die school met bijna tweeduizend leerlingen, is het treiteren begonnen. Steeds vaker kreeg ik opmerkingen naar mijn hoofd geslingerd. Steeds vaker waren er mensen die over me fluisterden.

Ik begon aan de brugklas met een mavo/havo-advies, maar elk jaar zakte ik een niveau terug. Ik ging over, dat wel, maar de havo verdween steeds verder uit zicht. School boeide me niet meer, want ik kwam steeds erger met mezelf in de knoop te zitten.

Ik wist allang dat er iets niet goed zat, maar pas op de middelbare school begon ik te zien dat er echt iets heel erg *fout* zat. Misschien kwam het door de puberteit. Door mijn

eigen puberteit, en die van mijn klasgenoten. De verschillen tussen jongens en meisjes werden groter. Het ging niet meer alleen om wel of geen piemeltje.

Ik trok altijd met een groepje meiden uit mijn klas op, en mijn probleem was dat ik net zo wilde zijn als zij. Ik was twaalf, en ik wilde ook lang haar hebben. Ik wilde ook make-up dragen en ik wilde borsten krijgen en daarmee kunnen pronken – maar dat gebeurde niet. Als we na schooltijd naar de stad gingen en met z'n drieën of vieren naast elkaar liepen, dan voelde het echt als vriendinnen onder mekaar. Zo'n hele rij gearmd, onzekere, overmoedige, giechelinge meisjes – ik zie ons nu weer voor me.

Maar het klopt niet. Dat beeld klopt natuurlijk niet. Ik was geen giechelinge meisje. Ik was een bleke, magere jongen met een smal gezicht en heel kort haar. Geen stekeltjes meer, maar korte boogjes die met gel tegen mijn hoofd waren geplakt. Ik droeg spijkerbroeken en donkergrijze truien en bruinleren schoenen die mijn moeder voor me kocht.

Als ik daar gearmd door de stad liep in die rij van vrolijke, kleurige meisjes, dan kwamen we natuurlijk wel eens jongens tegen. Alle meisjes in de rij werden uitgebreid begroet, maar tegen mij deden de jongens heel terughoudend. Ze zeiden 'hé', en dat was het – en ik wist dat dat kwam doordat ik geen meisje was.

Dan sloeg ik mijn ogen neer en wenste ik dat ik onzichtbaar was met mijn korte gelhaar en mijn wimpers zonder mascara. Ik wilde dat die jongens ook naar mij lachten. Ik wilde dat ze naar me keken zoals ze naar mijn vriendinnen keken. Dat ze stoere dingen naar me riepen en flirtten en floten – maar dat deden ze niet. Ik kreeg een korte hoofdknik en een 'hé', mijn vriendinnen kregen de rest.

Op de campings met Rosanne wist ik al dat ik op jongens viel, en dat is nooit veranderd. Maar ik zag mezelf niet als homo. Ik wist wat homo zijn was, want ik heb een oom die homo is. Maar als ik over mezelf dacht, dan dacht ik: nee, ik ben geen homo. Het is moeilijk uit te leggen waarom ik dat zo voelde. Ik voelde het gewoon. Net zoals ik gewoon wist dat ik geen jongen was.

Heel even leek mijn leven toch fijn te worden, toen ik verliefd werd op Daan. Hij had blonde krullen en een neus vol sproeten en was de buurjongen van mijn neefje. Ik zag hem op de verjaardag van mijn tante en was verloren. Voor het eerst van mijn leven werd ik smoorverliefd, en opeens begreep ik wat mensen bedoelden met 'vlinders in je buik'. Ze fladderden rond als gekken en waren kleurig als de avondjurken van barbie. Even kon ik alles vergeten: het gefluister op school en het gevoel dat ik mislukt was – want Daan vond mij ook leuk.

Twee weken lang hadden we een voorzichtige romance. Het was kinderlijk nog, zonder tongzoenen en zonder rondvliegende kledingstukken. We hielden elkaars hand vast, keken samen televisie, hij ging een keer mee naar mijn paardrijles en veertien dagen lang dacht ik dat alles goed zou komen met mij.

Maar het kwam niet goed. Daan was biseksueel en hij zag me als jongen. Daarom vond hij me leuk: omdat ik een jongen was. Maar ik wilde helemaal niet dat hij me zo zag. Het voelde ongemakkelijk en ik moest er niet aan denken om als jongen met een andere jongen te zoenen. Ik maakte het dus uit, terwijl ik nog steeds smoorverliefd was.

Ik fietste terug door straten bezaaid met modderige herfstbladeren. Een fijne miezerregen maakte alles grauw. Thuis op mijn kamer begon ik te huilen. Om Daan, en om

mezelf. Omdat het zo uitzichtloos was. Ik begreep nu dat ik alleen moest blijven, want wat ik wilde was onmogelijk. Een heterojongen zou nooit verliefd op me worden.

In november van dat jaar ging mijn opa dood. Hij kreeg een hartaanval op een camping in Duitsland en werd meteen naar het ziekenhuis gebracht. Mijn ouders raceten ernaartoe terwijl mijn zus en ik thuis moesten blijven. Het was zenuwslopend. Uren en uren hoorden we niks. Uiteindelijk was ik te moe en viel ik in slaap.

De volgende ochtend waren mijn ouders terug. Nog half versuft kwam ik hun slaapkamer binnen. Mijn moeder zat in het donker op de rand van het bed en ik vroeg haar meteen hoe het met opa ging.

‘Hij is dood,’ zei ze.

We waren er allemaal kapot van. Het was de eerste keer dat iemand die ik zo goed kende overleed.

Terwijl we alles regelden voor de begrafenis, was het huis van mijn oma vol mensen. Iedereen praatte over opa. Ik miste hem zo erg dat het pijn deed. Maar terwijl ik luisterde naar al die verhalen en herinneringen, kwam er een ander gevoel bij. Ik werd bang. Voor het eerst zag ik opa’s hele leven in één keer voor me. Zijn hele leven als zoon en echtgenoot en vader en grootvader – en ik kon me niet voorstellen dat ik ooit zo’n leven zou leiden. Ik kon me niet voorstellen dat ik het zo lang zou volhouden als man.

De maanden die volgden waren donker. Mijn moeder kocht extra sterke *waterproof* mascara omdat ze zoveel hilde. Mijn zus was bijna nooit thuis, want ze had een nieuw vriendje. En mijn vader was net begonnen met zijn meubelzaak. Hij verdrong in het werk.

Thuis praatte ik steeds minder. Ik zat op mijn kamer, of ik zwierf door de stad. Ik spijbelde vaak, want op school

hield het treiteren nooit op. *Travestiet* riepen ze naar me, *omgebouwde, homo...* Of *meisje*, dat zeiden ze ook vaak. Soms hoorden leraren het wel, maar ze deden niks.

Vaak meldde ik me ziek. Mijn ouders wisten daarvan, want dan lag ik zogenaamd ziek in mijn bed. Maar over het pesten heb ik nooit wat gezegd. Ook niet tegen een mentor. Ik dacht: wat kunnen zij eraan doen? Willen ze een halve school straffen of zo?

Als ze wat riepen in de gangen of op het schoolplein, dan liep ik gewoon door. Ik sloot me ervoor af. Het boeide me gewoon niet. Of – het boeide me natuurlijk wel.

Ik probeerde me ervoor af te sluiten, en later lukte dat vaak ook. Maar in die maanden na opa's dood was het echt verschrikkelijk. Alles kwam keihard aan: ik voelde me rauw en bloot. Elke ochtend stapte ik met buikpijn op de fiets om naar school te gaan. Zenuwen gierden door mijn lijf als ik de poort door fietste. Dan dacht ik: ooow, daar gaan we weer. Weer zo'n dag. Wéér zo'n dag.

Ik had het gevoel dat ik muurvast zat. Echt, ik was alles zat. Het hele leven was ik zat en ik had geen idee meer wat voor nut het had dat ik hier op aarde was. Op school ging het heel erg slecht: ik deed er gewoon niks meer voor. Ik vond het niet meer belangrijk.

Ik heb het weggestopt, die tijd. Ik was mezelf niet. Ik stond op, ik ging naar school – maar het ging allemaal op de automatische piloot. En steeds dacht ik maar: wie ben ik? Wat ben ik? Wat doe ik hier? Waarom ben ik hier? Wat heeft het allemaal nog voor zin?

En toen, op een dag in het voorjaar, kwam ik thuis in een leeg huis. Mijn vader was natuurlijk aan het werk, mijn zus zat bij haar vriendje en mijn moeder was met een vriendin naar de sauna. De zon scheen, maar binnen was het koud. Ik liep de trap op naar mijn kamer, en opeens had ik er genoeg

van. Dat gevoel zat al heel lang in me, maar plotseling overheerste het alles. Ik dacht: bah, waarom moet ik dit leven nog leiden? Van mij hoeft het allemaal niet meer.

Ik gebruikte het touw van mijn badjas. Dat maakte ik boven aan de kledingkast vast. Ik had allerlei spullen op die kast staan – ook een heel zware kist, en daar bond ik het touw aan vast. Het andere eind deed ik om mijn nek, en toen liet ik me hangen.

Het touw schoot los. Vrij logisch, denk ik nu. Maar ja, ik was dertien.

Het was een poging tot. Ik heb het nooit aan iemand verteld, maar ik herinner me elk detail. Het is een herinnering zonder franje. Van deze poging heb ik later geen verhaal gemaakt.

Daar sta je dan, met het touw van je badjas in je handen. Een touw dat zacht en ruw tegelijk is. Dat touw knoop je om je nek, maak je strak, en dan denk je ‘toedeloe’. En dan ga je zitten. Je laat je hangen.

Toen het touw losschoot, schrok ik me rot. Het opgewonden gevoel in mijn buik verdween meteen en het was alsof ik wakker werd. Terwijl ik op de grond zakte, dacht ik: wat ben ik eigenlijk in godsnaam aan het doen? Ik schrok er zo van dat ik meteen genezen was. Ik heb het nooit meer geprobeerd. Die ene keer was spannend genoeg.